

Berlingske politiske og

Avertissements - Tidende.

Udgivet og forlagt af Brødrene Berling.

Redigeret af M. S. Nathanson.

N° 169.

Tirsdagen den 25^e Juni.

1844.

Digteren Nicolai Sötoft!

Hvi tier Sungen stille ved Din Död?
Ei sjelden dog man Dine Sange priste;
Skal denne Blomst, den fattige, jeg bröd,
Alene sees at visne paa Din Kiste?
— Dog mindre rig er derfor ei Din Grav.
Den glemmer Digterhjerter med dets Vinke,
Men indslutter ogsaa front den Stav,
Du förte häderlyg for Gud, för Kirken!

Judenlandske Efterretninger.

Kjöbenhavn, den 25. Juni.

Armeen. Under 22de ds. er Colonialadjutant hos Gouverneuren paa St. Thomas C. H. Willink, isølge Ansøgning, meddeelt Afsted i Raade fra bemælte Post. — Under s. D. er det all. tilladt Captainerne af 2den Klasse L. H. E. A. v. Krieger af 17de Lin. Inf. Bat. og C. L. v. Hansen af 14de Lin. Inf. Bat. at bytte Plads, saaledes at Fersinævnte placeres ved 14de og v. Hansen ved 17de Bataillon.

De skandinaviske Naturforskere. Hs. Maj. Kongen har under 21de d. M. afsernaadigt bevilliget 1500 Rbd. til at besordre de danske Naturforskeres Deeltagelse i det forestaaende Møde af skandinaviske Naturforskere i Christiania.

Det kongl. Museum for nordiske Oldsager

har endvidere erholdt følgende Tilvært (see dette Blads Nr. 167). 31) Ved Justitsraad, Ridder Vilde i Randers overfandt fra Gaardmand Niels Sørensen i Taarup en symbolisk Efterligning af et Bronce Sværd 4 Tom. langt; paa Haandtaget af dette er en Abning, der har været afslødt med en nu opløst Materie, hvilket ogsaa er Tilfældet ved mange af Bronce Sværdene; dette er et seldent Stykke; 2) Vincetter og en lille Bronce Kniv; de ere fundne i en Gravhøi; fra Peter Nielsen i Bøker-Rellings Bladet af en lille Bronce Dolk, en Pilspeids og en Landspids begge af Flint, de ere fundne i en Høi paa Vester-Vellinge Mark; fra Jørgen Kiær i Brostrupholm et halomaanformigt Flint-Redskab, der har været brugt som Sæg, paa den ene Side sees endnu Randerne; fra Hr. Martensen, Dogn i Laurberg, en Steenfile med Bane, denne er 5 Tom. lang, og blev funden i en Mergelgræs; fra Søren Siens i Svøstrup, en Steentagle, som man i Oldtiden har vist let gjenembore, paa hver af dens Sider findes en tragtformig Indslibning; fra M. Alboe af Holmegaard, Glendstrup Sogn, en Flintstykke, som man i Oldtiden har begyndt at tilbanne til Pilspeids; fra Jens Laursen i Leerberg en stor Flintkniv; fra Sognefoged Peter Seiersen i Fangning, en stor Steenfile, der blot er tilbuggen og en Flintkniv; fra Gaardmand Michel Nielsen i Glendstrup en Steenhammer med ubboiet Eg; fra Gaardmand Fredrik Michelsen i Høedsten, en Flintstykke, der har tydelige Spor af at Eggen flere Gange er bleven fornyet i Oldtiden; fra Sognefoged Jens Bach i Nøvager, den første Forarbejdning og Forberedelse til en Steenhammer, hvori Skafthullet endnu ikke er begyndt at indslibes, dette er et seldent Stykke; fra Søren Gram i Weisøby, Peter Christensen i Lystrup i Vivild Sogn, Sognefoged Søren Pagnier i Afsentofte, Gaardmand Jeppe Christensen i Steen samt Gaardmand Nielsmas C. Vat i Englev, forskellige Steenoldfager mest Kiler. 32) Erholdt 2 saakaldte Fortældepænder af Filegran Arbejde og i ældre Smag; dette Slags Spænder bruges tildeels endnu af Amagerne. 33) Ved Hr. Dybfoged B. Benzen overleveret en dobbelt Bronceknep og nogle flere Stykker, som ere fundne i den forhen omtalte Gravhøi paa hans Jord ved Veddet. 34) Ved det nordiske Oldskrift Selskab fra Hr. Jerome W. C. Smith i Boston, Fragmenter af en meget stor Kjedel af Metal, Hanken til denne har været af Jern; en Deel Yrker, hvilde og af en smaa Maaske, som ligner Meerstum, de have været oprundne og anbragte udenpaa en Dragt, hvoraf Stykker medfulgte og som synes at være af slættet Vask; disse Sager ere fundne ved Fall River i Massachusetts og ere bestemte for det Cabinet, der anlægges af amerikanske Oldsager. 35) Fra det kongl. Rentekammer erholdt en smaa Gulds Spiralkring af Størrelse som en Fingerring, en Bronce Daggert 12¹/₂ Tom. lang, Haandtaget bestaar af Metallstiver, hvortilbladet har været anbragt en nu forlæret Maase, Bladet er meget jærnagtigt og hvad der især udmærker denne Daggert, er, at man tillige har funden Døpsoen til Steden, denne er ligeledes af Bronce; men af en fra de nuværende meget forskjellig Form, Steden selv, synes at have været af Træ, overtrukken med Læder, endvidere Fragmenter af 2 Broncehaandledsringe, disse Sager ere fundne af Gaardmand Ole Jensen til Nørhede Gaard Bispe Sogn paa et lidet opdykket Sted, der før har været Hebe, de bleve sendte til Østindien

af Pastor J. N. F. Veth til Bispeby; en Klette af Hornsken funden af Gaardmand Christen Christensen af Gindrupgaard i Heltborg Sogn; Amtmanden over Thisted Amt Hr. Hoffjægermester Baron Rosenkrantz har draget Dmsorg for at disse Sager ere komne hertil. (7864—7889).

Det orthopædiske Institut. Kammerraad Langgaard har udgivet en Beretning om dette i Aaret 1834 oprettede Instituts Virksomhed. I det sidste Decennium bleve 89 Patienter optagne i Institutet, nemlig 79 Piger og 10 Dreng, af hvilke 35 ere fuldkomne curerede og 15 i høi Grad forbedrede, og ifflun i er afgaaet ved Døden; Patienten døde af Hjernebetændelse. Vi have tidligere i nærværende Blad anmeldt Dr. Manss Beretning om Institutets Virksomhed til 1840. Imidlertid vil dog nedenstaaende Uddrag af Institutets Directeurs Bemærkninger uden tvivl læses med Interesse.

En væsentlig Grund, siger Forf., er det for mig til at ønske en nøiere Kundskab om Institutets hele Indretning almindelig udbredt, den nemlig, at adskillige af de Forældre, hvis Børn trænge til orthopædiske Behandling, ere af den feilagtige, og i mange Tilfælde høist forførelselige Mening, at de Syge ligesaa vel kunne behandles hjemme, som i et vel indrettet Institut; men jeg tør haabe, at Gjennemlæsningen af Beretningen vil bidrage til at overbevise om, at det ingenlunde er Tilfældet.

Om Curen med denne Metoden hedder det: Man troer undertiden, at den orthopædiske Cuur kun bestaar i at henlægge den Syge paa Strækkengen, efter nogen Tids Forløb isere ham en Massine, lade ham velligere, bruge Bad, osv.; og vistnok ere disse Midlers Anvendelse Hovedmomenterne i den orthopædiske Behandling, men de forskjellige Former og Grader, hvori Sygdommen fremtræder, forbre omhyggelig Underfølgelse og stadig Dmærksomhed paa Sygdommens og Helbredelsens Gang; eller med andre Ord: Jagtagelsen af det rette Tidspunkt, i hvilket de forskjellige Midler skulle anvendes, er af yderste Betydning, idet en for længe fortat Brug f. Ex. af Strækkengen eller en for hyppig Brug af Gymnastikapparatet kan være ligesaa skadelig og hindrende for Curens Gang, som den forføjnte Brug af hvilstofomst af disse Midler. Det er nærmest med Hensyn hertil, at de Syges Behandling i et orthopædiskt Institut er saa meget at foretrække for Behandlingen hjemme. Et besynderlig beløst Tilfælde vilde det allerede være, om et privat Husestude kunne tilbyde de samme og saa mange Fordele med Hensyn til rent ydre Betingelser som Institutet, hvor ikke blot Alt er indrettet efter Patienternes Cuur, men som ved sin Velgængelighed er begunstiget i en Grad, som kun saa lignende paa andre Steder. Men hvad jeg i Særdeleshed maa gjøre opmærksom paa, er, at selv hvor Curen ledes af en omhyggelig, med Orthopædien nøie bekendt Læge, vil det dog aldrig blive muligt, at kunne foretage de nødvendige Forandringer ved Maskinerne saa hurtigt eller saa nøiagtigt, som dette kan ske i en orthopædiskt Anstalt, hvor Maskinisten, saa at sige, har opslaaet sit Værksted ved Siden af Sygefengsen. Hvor ofte maa ikke en Maskine eller Bandage forandres mange Gange efter Helbredelsens fremadskridende Gang? Hvor nødvendigt er det ikke, at Gymnastiken specielt anvendes snart i een, snart i en anden bestemt Retning, hvorved Curen understøttes og fremmes saa overordentligt? Hvorledes vil man hjemme kunne have det hertil nødvendige Apparat, eller med den Hurtighed kunne foretage de nødvendige Forandringer, som i Institutet? Og jeg har anset det for min Pligt, selv med Fare for at misforstaaes af Enkelte, at henvende Dmærksomheden hertil.

Efterat have beskrevet Curen med Henviisning til de medfølgende Tegninger, siger Forf. videre: Saa snart Umfængeligheden tillader det, anvendes, som en vigtig Understøttelse for den orthopædiske Cuur, de gymnastiske Øvelser. Jeg maa her endnu engang henlede Dmærksomheden paa et Punkt, jeg allerede ovenfor har berørt, det nemlig, at Gymnastiken i og for sig ikke fører til Maalet, men kun dens rette Anvendelse i Hensende til Tid og Maade. Anvendes Gymnastiken for tidligt eller for hyppigt, vil den snare skade end gavne Curen. Der udføres Sagtundskab for at kunne bestemme, baade naar det er Tid at anvende den, som og hvor ofte og hvorledes den bør anvendes; thi man søger ved Gymnastiken ikke alene at styrke Muskelsystemet i Almindelighed, men ogsaa specielt de enkelte Muskler, af hvis forøgede Activitet man venter en gavnlig Indflydelse paa Skjæbningen. For at vække Patienternes Lyft og Jær for Gymnastiken, har jeg ladet det være mig magtpaaliggende, at bringe saa megen Afveerling ind i disse gavnlige Øvelser, som muligt, og ved forskjellige Midler at anspore de Syges Interesse for dem. Øvelserne foretages efter Dmærkningerne 3 til 5

Gange om Dagen, om Vinteren i Gymnastiksalen og om Sommeren i den frie Luft. De ovennævnte Patienters Øvelser foretages steds under Opfynd af en ved Institutet ansat Dame, der leder dem efter min Anvisning. Naar Sygdommen er saa betydelig eller haardnakket, at den forbrer Patientens uafbrudte Leie i Strækkengen i længere Tid, søger man at tilvebringe den nødvendige Motion ved at lade den Syge i den ligende Stilling trække Sengen frem og tilbage, snart med een, snart med begge Hænder, ved Brug af Spinderokke, ved at lade dem spille Kjeberbold osv.

Efter at Forf. har gjort opmærksom paa de kolde Søbad og det jevnlige Dyphold i den rene og ved Søen forfriskede Luft, slutter Forf.: At Børnemes øvrige Sundhedstilstand sjældent lide ved den orthopædiske Cuur, berom vidner Erfaringen og det sunde og muntre Udseende, man vil finde hos næsten alle Institutets Patienter; det er saa langt fra at det horisontale Leie, der som oftest er forbundet med Curen, viser nogen skadelig Indflydelse paa deres Velbefindende, at man toertimod hos Mange, der ved deres Ankomst til Institutet havde et sygeligt og hektisk Udseende, har seet en paafaldende Forandring til det Bedre, efter at de i nogen Tid have været den orthopædiske Behandling underkastede. Det daglige Tilsyn, der sierner alle skadelige Indflydelser, det rolige, uforstyrrede og regelmæssige Liv frembringer i Forening med Curen ikke sjældent høist forbausende Virkninger paa de Syges hele Sundhedstilstand.

For Børnemes intellektuelle Udvikling under deres Dyphold i Institutet, bliver der sørget, idet der af de uledige Lærere og Lærerinder meddeles dem fuldstændig Undervisning i de forskjellige Solesteg, Musik osv.

Institutet staaer under særligt Overlysning af det kongelige Sundhedscollegium, der ved Ståtningen af hvert Aar laaber sig forelægge de over de Syge førte Journaler og tillige kontrollere det med deres Besøg.

For at bringe Afveerling i de Syges temmelig ensformige Liv, har jeg seet bestemt mig for at staffe dem saa megen Underholdning, som deres Tilstand har gjort muligt. Jeg har derfor havt den Glæde, at der steds har herstet den muntreste og venstabeligste Stemning blandt dem og at den Tilfredshed, der herseede, endogsaa har været paafaldende for Fremmede, der besøgte Institutet.

Betalinger for en Patient er 650 Rbd. aarlig, hvori er indbefattet alle Udgifter i Henseende til Curen, (Anskaffelsen af de nødvendige Maskiner og Bandager, Medicamenter o. s. v.) Forplejningen, Passt, Undervisning o. s. v.

Ildes. I „Koll.-Post.“ hedder det fra Mariøe: Vi ere nu underrettede om, at Ilden hos Gaardmand Heinrich Buch i Bøkerberg den 18de dennes opkom ovenover Bagerovnen i Bryggerhuset, hvor nogle Kul vare henlagte og fra hvilke Ilden troes at være opkommen, da Beboerne havde haat Varselstige Søndagen forud og der denne Dag saavel som nogle Dage tidligere brugtes megen Ild til Spisevarernes Tilsaoning. Da Ilden udbrød vare Heinrich Buch og Kone ene hjemme med deres Børn. Gaarden blev i et Dieblit omspændt af Ilden, hvorfor Konen sprang ilde ud af de brændende Vygninger med sin 12 Ager gamle Søn, der laae sovende i Buggen. Da denne Moderpligt var opfyldt lykkedes det den brave Kone to Gange at lede ind i den brændende Gaard, for at redde af Indboet; men da hun endnu den 3die Gang vovede sig derind, vendte hun ikke tilbage. Hendes Lig fandtes næste Morgen i Bagerovnen, hvor hun rimeligvis, da Luerne havde spærret hende Udgang, i Fortvivelse var frosken ind, for, saa længe som mulig, at redde Livet. Hendes Døetrop var ligesom flegt, hvormod hendes Fødder vare aldeles frie for Rensbetegn af Ildens Haavretning; selv Strømperne, hun havde paa, vare ubeskadigede. Heinrich Buch blev saa forbrændt i Ansigtet og paa Hænderne, at han nu ligger under Lægebehandling. Af Indboet reddedes ubetydeligt, og 2 Køer, en Deel Hiertreurer, Pantehunden og det paa Gaarden værende Horn brændte. Gaarden, hvoraf en stor Lade nylig var ombygget, var kun asfureret for 2,200 Rbd. og hvoeren Besætningen eller Indboet var asfureret. Ved Brandstedet mødte Spreiter og Jøll fra alle Kanter, men der manglede Vand. — Den Formiddag, man nærer om nævnte uheldige Ildes Opkomst ved ikke tilstrækkelig slukkede Kul, indesholber Avvarsel for de mange Familier, som ere mindre forsigtige med slige brændbare Sagers Ståning og Opbevaring.

De jydde Stænder. Saavid forlydes, hedder det i „Nalb. No.“ af 22de ds., skal den Deputerede for det 20de Landdistrikt, Justitsraad Fjellstrup til Sindinggaard, heller ikke kunne møde ved Stænderforsamlingen i Aar og da Districtets Suppleant, Forligelses-

commissair Kolbye, ved Døden er afgaaet, vilde i saa Fald altsaa ogsaa her mangle en Deputeret.

Dyrehaven. Med sidste „Tis“, hedder det i „Nalb. No.“ af 22de ds., førte Hr. Dyrlæge Schnittger til Søndertranderskro et usædvanligt colossalt Svinn, som levende skal veie c. 1000 Pund, over til Kjøbenhavn, hvor det skal være bestemt til at forevises i Dyrehaven.

Læseforeningen for Aarhus og Omegn afholdt i Lovrøds Aftes, hedder det i „Nalb. No.“ af 22de ds., et overordentligt Møde, der fortjener offentlig at omtales. Efter at Institutetsbestyrer Kraiberg i et indledende Foredrag havde udbiøst Nødvendigheden af, at Borgerne i bevægede Tider slutte sig til hvertandre og ikke undlade at handle og bringe Øffre, naar det behøves, oplæste han den af Comiten for dansk Undervisning Fremme i Hertugdømmet Slesvig udsædte Dypførelse og opmuntrede de Tilstedeværende til at skenke dette høist vigtige National-Anliggende en større Interesse, end der hidtil er blevet det tildeel. — Dernæst tog Adjunct Nis Hanssen Ordet, og oplyste i en populair og særdeles grundig Tale Tingenes sande Stilling i Hertugdømmet. Et saa kjernefuldt Foredrag af en Mand, der besidder den nøieste Kundskab om Sprogforholdene, maatte nødvendigvis dybt gribe Gemtyerne; og at det ikke havde forseilet sit Diemeed, gav sig strax tilkendende, idet alle de Tilstedeværende, efter at Institutetsbestyrer Kraiberg havde fremlagt og yderligere anbefalet en Subscriptions-Indbydelse, tegnede sig for Bidrag. — Til Ståning fremtraadte Justitsraad, Borgermester Fleischer, talte de Tale for den Deeltagelse, de havde vakt for et Anliggende, der ligger enhver dansk Mand saa nær, meddeelte flere Dypfønelser om Sprogforholdene, og viste endelig, hvor vigtigt det er for Borgerne, at de gjensidigen søge at oplyse hvertandre om Forholdene, og herved anspores til kraftig, opoffrende Virksomhed, naar denne gjøres fornøden. — Derpaa afsluttedes den talrige Forsamling, idet den bevindede Justitsraad Fleischer sin Erkiendtlighed for hans Deeltagelse i denne Aftens Forhandlinger. — Det var inderligt at ønske, at oplyste Mand i Landets forskjellige Stæder og Egne vilde paa lignende Maade bidrage til at staae deres Medborgere det klare Blik over de nationale Forhold, uden hvilket man ikke tør gjøre Regning paa en saa kraftig og indgribende Virksomhed fra Borgernes Side, som den, hvorpaa Nutiden gjør stærkt og billigt krav.

Udenlandske Efterretninger.

Vi have i Morges modtaget Hamborgpost fra Lovrødsdag, samt den svenske Post fra Fredag. Ogsaa Ministeren for Sø-Staten i Søerig har taget sin Afsted. Vi henholde os til nedenstaaende Efterretninger herom, og til Uddrag af de norske Aviser. Den hamborgske Post har ikke dragt os mærkelige Nyheder. — Vi have i Forgaars omtalt de Deputationer, som have indfundet sig i Dublin for at hilse paa D'Connell og de øvrige Fanger; de bleve, som allerede anført, afsøiste. Nedenunder give vi de udsøiste Efterretninger herom. Iblant de seneste Parlementsforhandlinger er ogsaa den, som angaar Ophævelsen af Bordellerne i London; vi give nedenunder Uddrag af denne interessante Debat i Dørhuset, ved hvilken Leilighed ogsaa Thorvaldsens Statue af Lord Byron blev omtalt, fordi man har negtet den Plads i Cathedralkirken i London. Jøvrigt henholde vi os til Efterretningerne fra Frankrig, Belgien, Syrien, Ægypten, Nordamerika, Marocco, Alger og Tyrkiet.

Courten i Stockholm paa Hamborg var (90 D.) 127¹/₂ R. — De danske 3 Pct. Rod i Hamborg 85¹/₂.

England.
Overhuset. — **Billen om Undertrykkelse af Bordeller o. s. v.** Oreo Fiskhardinge bad at maatte talte den høiarværdige Prælat (Biskoppen af Exeter), hvorved han var overbevist at udtrykke de tilstedeværende Lorders Følelse, for hans bygtige og vel-talende Foredrag og praktiske Dypfønelser, og han haabede, at Huset i ethvert Tilfælde vilde lade Billen komme for Comitee (hør, hør). Den høiarværdige Prælats Underføgelser og Anførteelser gjorde ham stor Væge; men han maatte spørge, om han ved sine Underføgelser havde forviøst sig om, et Punkt, der var blevet offentlig anført og som han heller aldrig havde seet mødsagt, ligesom han ogsaa antog, at det vilde være umuligt at mødsige det, fordi det angik en Corporation, der, hvis denne Bestyrdning var uforstent, fikket ikke vilde lade den gaee upaatalt hen. For lidt over halv-tredie Aar siden havde han seet opgiøvet, at af de mest berygtede Bordeller i London vare de, som eiedes af Domproffen og Kapittel til Westminster, de talrigeste.

Det var blevet sagt, at der paa et Sted, som kaldes the Almonry — et Sted, han for Resten ikke kjendte — (her, her) var der fire og tyve Vordeller, som alle tilhørte Domprovssten og Capitlet til Westminster (hvert Vatter), hvilket udgjorde et Forhold af to Vordeller for hvert Præbende (gentagen Vatter). I Districtet Drford-Street skulde der være tredive og i Districtet Pye-Street fyrgetyve Vordeller, og at alle Vordellerne i the Almonry og de fleste af andre tilhørte Domprovssten og hans velerværdige Colleger i deres Egenkab af Corporation (Vatter); og han fandt at en saadan Corporation ved en reiserdig Udveksling af sin Eiendomsret og med Hensyn til dens færegne Pligter burde have gjort Noget til dette Landes Undertrykkelse forend Overhøvet opfordredes til at give Lov. Det ovennævnte Dpgruende havde staaet i en Avis i 1841, altsaa for mere end to Aar siden og det havde forundret ham, at det ikke var blevet modtaget, fordi det røbede en temmelig stærk Inconsequens hos Domprovssten og Capitlet. Man vilde erindre, at Domprovssten og Capitlet til Westminster af religiøse og moraliske Hensyn havde negtet Tilladelse til at opstille en Statue af Lord Byron i Westminster Abbediet (her, her). Han vilde ikke wi- stes med dem om denne Bestemmelse, hvis de virkelig havde troet, at Statuens Modtagelse vilde have været skadelig for Moralitet og Religion; men han fandt, at det var en stor Inconsequens af dem at forbyde det ene og tilføje det andet, med mindre de skulde have haft den Grund for sig, at Statuen ingen Indtægter vilde give, hvilket derimod det andet gav (her, her). Han vilde med Glæde yde den høierværdige Prælat sin frastigende Bistand. Han talte ham for hans Forslag; men Domprovssten og Capitlets Afserd mindede ham om dem, „der affone de Synder, hvortil de have Vist, ved at fordomme dem, som ikke smage dem.“ (hvert Vatter).

Biskoppen af Gloucester havde steds hørt, at naar en ædel Lord agtede at gjøre Angreb, var det Stik, at han forud advarede derom (oh, oh!); det havde han lagt Mærke til. Han vilde ikke sige, at den ædle Lord havde andre Beveeggrunde end saadanne, som vare fuldkomment rigtige og parlamentariske, og han antog derfor, at den ædle Greve i sit overordentlige Foredrag kun var bleven ledet af de bedste Beveeggrunde til at angribe Domprovssten og Capitlet. Han (Biskoppen) var tilfældigvis Medlem af den Corporation (Vatter), over hvilken den ædle Greve havde udgydt al denne Harm, denne dybtgaaende Harm; og Alt, hvad han vidste om Sagen, skulde Deres Herlighed strax erfare (Vatter). Hvad var det, som stødte en ædel Lord — at saadanne Angreb paa Personer af Stand og Anseelse, som vare berettigede til Agtelse, vare paasende Gjenstande for Spot og Latter (Bisald)? For ikke fuldt saa længe siden som af den ædle Greve ogygtes, men vel for flere Maanedere siden erindrede han at have, ikke i en Avis, men i et med Posten frettet Brev, seet Paastaende, som rigtigagt kun stode lidet tilbage for den af den ædle Greve omtalte Uhyggelighed, men hvorhos man dog opfordrede Domprovssten og Capitlet til Westminster til at nedlægge de beskyttede Huse i den Deel af deres Eiendom, som kaldes the Almonry. Han havde snarest muligt benyttet Leiligheden til at omtale Sagen for den forrige Domprovsst, som begang var svagelig; den bragtes for Capitlet og det viste sig da, at Domprovssten og Capitlet ingen Raadighed havde over den hele Eiendom, da den var leiet ud paa fyrgetyve Aar; men saasnart som det erfarede, at Beboerne vare Folk af st. Rygge, var Gjensynelse af Leiecontracten bleven negtet. Der var altsaa sat en Stranke ved at lade Leieaaleet udløbe. Men ikke not dermed havde man paa hans Dyrkning gjort et endnu kraftigere Skridt; for de Penge, som den ædle Greve troede de holdt saa meget af, havde de tilkjøbt sig Resten af Leieaaleet, og han havde i sig selv haft den Glæde med sine egne Sandser at have overhøvet sig om, at samtlige Huse vare blevene rene. Man havde tilintetgjort disse beskyttede Huse, og han haabe at Beboerne af Westminster om ikke lang Tid vilde see dem erstattede ved gode og anseelige Bygninger (her, her). Han troede imidlertid, at Brædden i den ædle Greves Foredrag laa i den Yttring, at medens Domprovssten og Capitlet havde ladet sine Bygninger staa for at kunne putte Penge i Kommen, havde de negtet Tilladelse til at opstille Lord Byrons Statue i Abbediet, fordi den ikke vilde indbringe Penge. Det var den kjerlige Fortolkning, som det havde behaget den ædle Greve at give deres Afserd. Derfor hans Herlighed vilde have den Godhed at vende Sagen om, vilde han komme Sagen nærmere (her, her). Capitlet havde Leiecontracterne om sine Huse med umiddelbar Beslutning for sig selv, hvorimod det i det andet Tilfælde, hvilket indtraf forend han blev Medlem af Capitlet, ved at tilføje Anbringelsen af Lord Byrons Monument, vilde have skaffet sig en umiddelbar Fordeel, vel af et ringe Beløb; men den sædvanlige Betaling vilde dog være bleven erlagt (her, her).

Lord Brougham var med sin ædle og lærde Ven (Lordcantonsen) enig i, at det ikke vilde være til nogen synderlig Nytte at forlænge denne Discussion. Det var et af de Tilfælde, hvori han vel ikke vilde sige: jo færre Dø, jo bedre; men hvori det dog var det bedste ikke at forlænge Discussionen, da Huset jo var enig om at sammentræde i en Comitee. Men med Hensyn til det andet Punct, som var blevet bragt paa Bane, maatte han spørge, om Domprovssten og Capitlet til Westminster ikke nok engang havde overveiet deres Afslag paa at opstille Lord Byrons Monument i Abbediet (Bisald). Han fandt, at der ikke var et eneste Sted i Landets Historie i de sidste Aar, som gjorde vor nationale Smag og sunde Fornuft saa megen Glæde som Negtelsen af at opstille denne Statue. Den var Resul-

talet af en stor Subscription, der saavidt han vidste havde udgjort 2000 Pd. St.; Statuen sagdes af Nogle at være et Mesterværk af den store Billedhugger og Nutidens største Kunstner, hans afsøde Ven Thorwaldsen, og dens Gjenstand var en Mand, hvis store Geni som Digter var ligesaa unegteligt som hans Strøbeligheder vare beslageliggende. Han vilde ingenlunde forsvarer disse Strøbeligheder; men man kunde ikke være blind for det Geni, som havde udbredt en uforgængelig Glæde over hans Fædeland (Bisald). Han talte ikke af personlig Forskjærlighed eller Venkab; thi han var desværre geraadet i et personligt Kjendskab med ham, som havde været i tyve Aar og som Digteren havde optegnet. Han fandt, at de dabelværdige Steder kun vare meget faa i Forhold til hans samtlige Skrifter, og han overlod det til Domprovssten og Capitlets Retferdighed og sunde Fornuft at bestemme, om ikke den samme Regel vilde ubetulle afbillig af vore største Fæderrere baade tilfands og tilføes, og om det, i Forhold til de i Abbediet allerede opstillede Mindesmærker, vilde være upaasende at opstille en Statue af Lord Byron der, hvor Engher, der vilde yde sin Gilling, kunde tage den i Besiddelse.

Biskoppen af London: Og hvor han haabede, at den adrig vilde blive opstillet. Han maatte af fuldeste Overbeviisning billige Domprovssten og Capitlets Handlemåde. De indsaar, at der stod en høiere Interesse paa Spil, end den nationale Smag. De havde ikke anstillet nogen pedantisk Undersøgelse om Lord Byrons Religion; de rettede sig blot efter de Bibelskyr, han selv havde afslagt i sine Værker, hvilke egne sig til at undergrave al Religion ved sine Sophistrier, som maatte rolle dem, der ikke vare desto fastere i Troen. Det romeriske Riges lærde Historikere havde været en af Religionens farligste Fjender; men han maatte ansee Lord Byrons Vint og Hentydninger for næsten ligesaa farlige og de gjorde ham værdig til en Niche i Guds Tempel (her, her). Fortjente de at dables, fordi de havde negtet en Person Plads i Helligdommen, hvis hele Liv havde været en Gjenrivelse af Religionen? Naar den ædle og lærde Lord forrede, at denne Statue skulde opstilles i Womens Huus, var han vis paa, at han ikke vilde, at Lord Byron havde samme Ret til at faae sin Statue opstillet der, som de Benner af Religion og offentlig Dyd, der i deres Skrifter aldrig havde indført en eneste Sætning mod Religionen. Han var vis paa, at den ædle Lord ikke vilde stille ham i Klasse med Milton eller Shakspeare. Han gentog sin Billigelse af det af Domprovssten og Capitlet givne Afslag; han haabede, at de vilde holde fast derpaa og at de aldrig vilde tilføje denne udmærkede Mands Statue Udgang til Helligdommen. Dette var ingenlunde en Betragtning over hans Geni som Digter, eller over hans Talenter; det var kun Yttringer af den Overbeviisning, at de, som beklæde en høi Plads i den herkende Kirke, ikke vilde samtykke i at der tilstaaes den Mand, der i Gjærningen var saa langt fra at være en Christen, de høiester Ervedvittigheder, som efter Døden kunne tilstaaes en Christen.

Lord Brougham fandt, at den høierværdige Prælat havde antaget mange af sine Klagepunkter for beviste uden Bevis. Han vilde ikke sige et Ord om Milton, der, stjøndt han afveg fra den herkende Kirke, dog var en stor Ven af Religionen; men naar den høierværdige Prælat havde nævnt Shakspeare som et Monster paa streng Moralitet (Vatter), saa kunde han hos Shakspeare udpege langt grovere Uansændigheder, end der kunde findes hos Byron, kunde man tvivle derom, naar en fortræffelig Mand havde fundet det nødvendigt at udgive en fastretet Udgave af Shakspeare under Titel af „Familie-Shakspeare“ (Vatter), hvori han havde udeladt alle de Steder, der ere saa uanstændige, at de ikke bør læses af Døtrene i nogen Familie? Derimod havde han aldrig hørt noget om en „Familie-Byron“, da Stederne ere saa faare faa, at en saadan Udgave neppe vilde dække Omfostringerne.

Irland.
Statsfangerne. En af de overordentligste Følledemonstrationer, der nogenstunde har været seet, fandt Sted den 13de Juni, og den kan ikke andet end gjøres et dybt og gaaligt Indtryk paa hele Riget. De irske Communarad, med Undtagelse af et eller to i den nordlige Provinds, havde, for at bevidne D'Connell deres Hingivenhed og deres uigenkædelige Beslutning at forbyde ham mod det Parti, som for Diebliffet har seiret ved Uretferdighed, udvalgt Deputationer, som skulde begive sig til Dublin og overlevere D'Connell deres Adresser i hans Fængsel. Da et Antal af disse Deputationer vare ankomne, forsamlede de sig den 13de i D'Connells Bolig i Merion Square, og begave sig derpaa til Richmond Bridewell.

I „Dublin Evening Post“ findes følgende Beretning om denne Scene:
Al. Tolv kjorte en betydelig Mængde Vogne, som indeholdt Medlemmerne af de forskjellige Deputationer, ind i Merion Square, i hvilken en uhyre Masse Mennesker havde forsamlet sig. Medlemmerne af Corporationerne, iserte deres Embedsdragt, fulgte af deres Besjente, forsamlede sig i Salene i D'Connells Huus. Efterhaanden som de forskjellige Deputationer gif ind, hilsede Mængden udenfor dem med entusiastiske Hurraraab. Der vare Deputationer fra følgende Byer: Cork, Limerick, Waterford, Kilkenny, Clonmel, Ennis, New Ross, Rosbercon, Carrick og Enniscorthy, Fermoy, Kells, Gallway samt fra Kingsdown.

Henved Kl. 12½ var Processionen, som bestod af omtrent tredive Vogne, opstillet, og Deputationerne begav sig fra D'Connells Huus til Fængslet, under Mængdens Hurraraab.
Da Kloffen i er det fastsatte Klokket for Besægendes Udgang til D'Connell og de andre Statsfanger, var der paa denne Tid en stor Mængde Gentlemen,

som ventede paa at kunne komme til at hilse paa ham. Udgangsmaaden er den, at syv Personer komme ind ad Gangen, og ingen Andre faae Lov til at komme ind forend Een eller flere gaar bort. Kl. 1½ ankom Episcopen af Processionen til Fængslets Dør. Gouverneur, Hr. Purdon, hilsede sig nu paa Trinne udenfor. Mayoren og Corporationen fra Cork traadte hen til ham og følgende Samtale fandt Sted:

Mayoren af Cork: „Har jeg den Ære at tale med digte Fængsels Gouverneur?“

Hr. Purdon: „Ja, min Herre. Maa jeg spørge, hvad er Deres Duffe?“

Mayoren: „Jeg kommen her i Selskab med Corporationen i Cork, hvilken Stads Mayor jeg har den Ære at være, for at overlevere en Adresse til Hr. D'Connell og de andre Statsfanger.“

Hr. Purdon: „Det gjør mig ondt at maatte underrette Dem om, at jeg, isølge de mig gjvne Ordre, ikke kan tillade nogen Deputation at komme ind i Fængslet for at overlevere en Adresse til nogen fange i samme. Det gleder mig imidlertid faare meget, at jeg kan underrette Dem om, at Hr. D'Connell og hans Venner nyde god Helbred.“

Mayoren: „I saa Fald formoder jeg, min Herre, at der ikke kan være Noget i Veien for, at vi afslægge vore Kort?“

Hr. Purdon: „Slet Intet; det skal være mig en særdeles stor Fornøjelse at modtage dem og levere dem til Hr. D'Connell.“

Mayoren og alle Medlemmerne af Cork-Deputationen leverede derpaa deres Kort til Hr. Purdon.
Da Mayoren af Cork var isærd med at begive sig bort, talte han Hr. Purdon for hans Høflighed ved denne Leilighed.

De fleste, der fremstillede sig for Hr. Purdon, var Mayoren og de andre Medlemmer af Limerick-Deputationen, hvorpaa en lignende Samtale, som den forrige, fandt Sted: Derpaa kom Deputationerne fra Waterford, Kilkenny og Clonmel.

Da Hr. Purdon tilfældigvis havde af sine nævnte By, at Deputationen ikke kunde faae Udgang, sagde han: „Idet jeg, min Herre, erkjender deres Høflighed, maa jeg paa Connells Corporations Vegne sige, at vi ansee os for slet behandlede, og vi protesterer derimod i deres Navn.“ (Mængden jubede ved at høre denne Bemærkning.)

De andre Deputationer fulgte derpaa efter, og henved Kl. 2 var denne imponerende Scene forbi, idet den lange Række af Vogne kjørte bort i den Orden, hvori de vare komne.

Deputationerne begave sig tilbage til D'Connells Huus. Mayoren af Cork blev valgt til at indtage Forsædet i Forsamlingen og han holdt derpaa en Tale. Hr. sagde, at der, som de havde ventet, var blevet negtet dem Udgang til Hr. D'Connell for at hilse paa ham, der blev anseet for sit Lands bedste Ven. De vare komne for at udtrykke deres Kjælelse for den Mand, som var indespærret i et simpelt Fængsel paa Grund af hans Kjærlighed til sit Fædeland (hvis Jubelraab). Man havde negtet dem Udgang; men da de, de lovlig indfattede Municipalraad fra alle Dele af Landet, nu engang vare forsamlede, meente han, at de paa en eller anden Maade skulde manifestere deres Mening og Kjælelse. Han omtalte derpaa de forskjellige Forhandlinger under Actionen, som havde forarsaget en saa almindelig Uilfredshed i Landet, om Tilfældet med Jury-Listen; Udsettelsen af Katholikernes Navne dables han i stærke Udtryk, som bleve befordrede af Forsamlingens Bisald. Han sluttede med det Forslag, at de skulde udstede en Declaration, som skulde underskrives af Mayorerne i de forskjellige der repræsenterede Municipaliteter.

Mayoren af Limerick var enig med den foregaaende Taler og dvælede med megen Kraft ved Regjeringens Afserd under den nylig stedfundne Action, og i det Hele med Irland.

Mayoren af Clonmel foreslog, at Mayorerne af de forskjellige Municipaliteter skulde forøse sig bort nogle faa Minutter for at gjennemlæse opmærksomt en høitidelig Act af den ovennævnte Bestaffenhed. Han dables i stærke Udtryk hele den under den sidste Action brugte Fremgangsmaade. Den nuværende Forsamling var kommen sammen fra alle Dele af Landet, og naar de forlod dette Huus, vilde de vandre ud lig Missionær og udbrede deres Anskuelse blandt Landets Ungdom.

Hr. Doherney bifaldt fuldkomment dette Document; han ytrede det Haab, at de tilføede Gentlemen ikke vilde stilles uden at gjøre Mere end en blot Protest; han haabede at de vilde møde Folket den næste Dag, iserte deres Embedsdragter, og offentlig vedgaae deres Meninger og Anskuelse, saaledes som de nu havde gjort. En Forsamling af Repæraforsamlingen kunde holdes den næste Dag, og han haabede, at de forskjellige borgerlige Autoriteter vilde indfinde sig ved dette Møde. Han haabede, at man vilde blive enig om at underkribe Declarationen, og at de Deputerede vilde indfinde sig ved Mødet i Conciliation-Hall.

Hr. S. D'Brien bifaldt Forslaget om en kort Ajournering, og meente, at Forsamlingen burde indskrænke sin Dymærksomhed til den nu foresaaede Declaration.

Kl. 4 kom Mayorerne tilbage til Salen, og Mayoren af Cork tilkjendte, at Declarationen var bleven gjennemlæst med stor Omhyggelighed, og at de vare blevene enige om at forelægge den for Forsamlingen. Documentet blev derpaa underskrevet af Mayorerne og de andre Deputerede.
Lord-Mayoren af Dublin ytrede det Viste, at underskrive den i sin individuelle Egenkab.
De forskjellige Adresser bleve derpaa leverede til Damiel D'Connell, og man blev enig om at opfordre

de andre Municipal-Corporationer, som ikke havde sendt Deputationer denne Dag, til at underskrive Declarationen, hvorpaa Forsamlingen afsluttes.

Nordamerika.
New-York, den 16de Mai. Den offentlige Rolighed og Orden er atter tilveiebragt i Philadelphia. Den amerikanske Presse har med Hensyn til dette blodige Drama paa en værdig Maade kun spillet en fremsttende Rolle. Jeg troer saameget mere at maatte erkjende dette, som der selvden tilbød sig nogen Leilighed til at kunne sige Noget til dens Noes. Det bliver endnu steds et Spørgsmaal, hvorledes der i en Stad som Philadelphia ikke engang fandtes en bevaaret Magt eller Dyrighedspersoner, som vare gjennemtraugte tilstrækkelige af deres Pligt, til at undertrykke Emuente strax i Begyndelsen? Svaret viser sig af den amerikanske Unions hele sociale Organisation. De forenede Stater danne et ganske eiendommeligt Følleslag. Amerikanerne ere en Armee uden Chef, der marscherer af egen Drift, netop med saa megen Disciplin, som de finde for godt, til at erobre den nye Verdens Civilisation. Det er en Nation, der, som man siger, regierer sig selv, men som i Grunden slet ikke regierer sig. Det gaar nu netop som det kan gaae fundom en Tidlang uden Forskyrrelse, Maskinen fortsætter saa at sige instinetmæssig sin Gang. Men geraader denne, hvad der jo let kan ske, i pludselig Standsning, saa bemægter en rasende Svimmel sig den Masse, der i lang Tid lod sig føre taalmodig, saa gjennembryses Dømmningerne for Roligheden. Uden Arme, uden Politii gives der ingen Stad i de forenede Stater, der ikke er udsat for Faren, at blive et Dfer for en nogenlunde betydelig Emuente. Minerne optaarne sig, endnu forend man kan organisere Noget til at forebygge Udet. Kort og godt, den amerikanske Union er isølge sin demokratiske Constitution det Land, hvor Orden lettest hæver Hovedet og er vanskeligst at væde, hvor den er lettest mulig og mindst af forudse og hvor den tillige kan udlade sit Raseri paa det Frygteligste. Uhyggelighed have hidtil Tilfældene forholdsmeestigt været sjeldne.

Frankrig.
Advocatstanden. Paris den 17de Juni. Der er opstaaet stor Spænding imellem Advocatstanden i Paris og den første Præsident i den kongelige Ret, Hr. Seguier. Præsidenten opførte sig flere Gange anmassende og hensynsløst imod plaiderende Sagførere. Nyligen bad een af dem, der havde en Sag til Forhandling, om en Udsettelse af nogle faa Dage, fordi han ved sit Varns just indtrufne Død var for vort til at kunne vise sin Clients Sag tilbørlig Dymærksomhed. Præsidenten negtede Udsettelsen. En anden Gang bad en anseet Advocat om at maatte levere Præsidenten et til Sagen hørende vigtigt Document til Gjenmænsyn. Hr. Seguier satte sig imod og erklærede endelig, at han vil velst modtage Documentet, men ikke læse det. Igjen en anden Gang forlangte han af en ung Advocat, at han skulde afgjøre Sagførelsen i „to Ord“, og denne fortrak da at tie addeles. Endeligen satte Præsidenten Kronen paa sin barske Dpserfel imod Advocaterne, idet han erklærede, at de paatog sig reiserdige og uretfærdige Sager og handlede imod deres Samvittighed, saa at han maatte fælde dem deres Eed i Erindring. Paa Grund af denne Erklæring tog Advocaterne den sækkeds Beslutning ikke at plaidere under Hr. Seguiers Præsidentskab for han havde indflyst sig paa en tilfredsstillende Maade over sine mod Advocatstanden brugte utilbørlige Udtryk. Idag mødte Advocatstandens Formand med fem af de ælste Sagførere i Retten i Embedsdragt. De øvrige Advocater, hvis Antal var meget stort, vare ikke i Embedsdragt. Præsidenten, som striftigen var bleven uberrettet om Advocaternes Forælt, tog ingen Notits af de Affænde, men lod oplæse Listen paa de Sager, der vare for idag, uden at nogen Advocat traadte op, hvorpaa Retten hævedes. Man er nysgjerrig efter at erfare, paa hvad Maade denne Spænding mellem Præsidenten og Advocaterne vil blive jevnet.

Morokko.
Mogador, den 28de April. Det synes som om Sultanen mindre af egen Tilbøielighed end af sin Under-saatters Fanatisme, som han neppe kan modstaae, drives til Krig med Europæerne i Almindelighed og mod Frankmændene i Særbesed. Han frygter Abd-el-Kader og hans utidige Jær mere end Frankmændene og enhver anden Magt; thi den utømmelige Chet binger ham til at indlade sig i Krig med Frankrig, for at vise sine Undersaatter, at han deler deres zelotiske Jær imod de Vantro, og ligesaa meget fortjener deres nationale Beundring. Desuden eksisterer der i Morokko endnu et Slags Uilfredshed; thi, stjøndt Keiseren isfær Mo- lighed og i 20 Aar ikke har befalet nogen blodig Execution, saa er hans System dog en Udsjæder; overalt finder han Paakind til at temme Maurernes og Arabernes Lommer. Et Bevis paa hans Svagheit i nogle, om ikke i alle Provindser, er, at for nogle Maanedere siden vare Provindserne Sebdina og Halia i aabenbar Krig med hinanden. Der var paa begge Sider Døde, og Keiseren saae med forslagte Arme paa denne Vrodermorber-Krig, uden at vove noget Forsøg paa at undertrykke den. Nu have de sluttet et Forlig, for først i Forening at tilintetgjøre Frankmændene. Jævrigt holdes Keiseren nafsdrubt i Aande af Fanatikerne i Fez, Orthodoxiens Sæde. Disse intolerante Maurere staae i stadig Forbindelse med Abd-el-Kader, hans Dvasst-Nival, og levere ham Vaaben og Penge. De vilde virkelig gjerne gjøre Abd-el-Kader til Sultan i det gamle Kongerige Fez, som aldrig ganke har forenet sig med Morokko. Keiseren har befalet, at holde Revene over alle disponible Tropper fra Tanger til Mogador, og at forsyne dem med Vaaben, der ingen have. Det er anbefalet de rige Muhammed som et Slags Fremmed,